

[Frøkjær.]

forslag om Oprettelse af mindre Landbrug, at hvis det ikke blev vedtaget, vilde Udstykninen Nord for Kongeaaen standse, og den ærede Ordfører for Socialdemokraterne sagde, at hvis det ikke blev vedtaget, vilde de Partier, som gik imod Lovforslaget, slaa ind paa en saa reaktionær Vej, at han næsten ikke havde kendt Mage dertil. Forholdet er jo det, at der ikke har kunnet opnaas Enighed om det Forslag til Jordlov, der ligger her i Tinget, og den højtærede Landbrugsminister har saa forsøgt med det foreliggende Lovforslag, som kun skal gælde for et Aar. Den højtærede Landbrugsminister har i Folketinget faaet det vedtaget med Socialdemokraternes og det radikale Venstres Stemmer, og nu skal det altsaa forsøges her i Landstinget. Man ved sikkert i det høje Ting, hvorledes vi fra konservativ Side ser paa denne Sag, og derfor mener jeg, at det ikke er nødvendigt at komme ind paa en nærmere Udvikling deraf. Denne Sag har været gennemdrøftet saa tidt, og vi ved sikkert alle sammen meget godt, hvad man har at sige fra de forskellige Sider.

Jeg skal tilføje, at det er min personlige Opfattelse, at selv om det skulde gaa saadan, at vi slet ingen Lov fik vedtaget om Udstyknining, var det ikke det værste, der kunde ske. Den højtærede Landbrugsminister udtalte ved Forelæggelsen af det Lovforslag, vi behandlede for lidt siden, at vi vidste jo alle sammen, at Landbruget arbejder under meget daarlige økonomiske Forhold. Det er jeg enig med ham i, og jeg tror ogsaa, at de unge Mennesker, der for Tiden tænker paa at gaa ind i selvstændige mindre Landbrug, bliver meget faa. Jeg tror, at de betækker sig for i Øjeblikket ved Statens Hjælp at blive bragt ind i et mindre Landbrug, hvor der slet ingen Udsigt er til, at de kan klare sig, selv med den største Dygtighed og Sparsommelighed. Saadan er Forholdet nu en Gang, at Landbruget for Tiden er inde i en Krise af en saadan Art, at de Husmandsbrug, der oprettes ved Statens Hjælp, ikke vil give deres Mand nogen Mulighed for at kunne klare sig. Derfor ser jeg ikke nogen som helst Skade ved, at Udstykninen foreløbig hører op for et Aar. Jeg tror, det vil være rigtigt i de Tider, som Landbruget er inde i. Derfor kan jeg ikke anbefale det foreliggende Lovforslag; vi fra konservativ Side kan ikke gaa med til det.

Jeppesen (Drusebjerg): Skønt Fristelsen kunde være stor til at optage en fornyet Debat om hele det store Spørgsmaal, der

her er til Behandling, skal jeg dog ikke falde for denne Fristelse. Det er mig fuldstændig klart, at saaledes som Forholdene ligger, vilde det ikke nytte noget. De Forsøg, der er gjort paa ad forskellige Veje at naa til en Overenskomst, er strandet paa dette ene, at man indenfor et af de Partier, der hidtil i Hovedsagen har været enigt med os Radikale og Socialdemokrater i Jordspørgsmaalet, har foretaget en Signalforandring. Det fremgaar jo nemlig med lysende Klarhed af den Tale, som den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) holdt for et Øjeblik siden, at man ikke vil være med til at føre den Lovgivning videre, ikke en Gang for et Aar, som man selv har været med til at vedtage for 10 Aar siden og senere at føre videre fra Aar til Aar gennem den Tid, der er gaaet. Det plejer at være en Regel indenfor det politiske Liv, at for saa vidt man ikke kan enes om nye Skridt fremad, bliver man staaende ved det, man hidtil har praktiseret. Saaledes har det ogsaa været med denne Lovgivning; man har gennem Aarene fortsat for kortere Tid, og det er jo det samme, som dette Lovforslag er Udtryk for; man vil prøve paa, naar man ikke kan enes om at gaa videre for længere Tid, saa at foreslaa det samme for et Aar, som man hidtil har praktiseret.

Er der ikke naaet andet ved Fremsættelsen af dette Lovforslag, er der naaet det, at Tingene er blevet sat paa deres rette Plads. Det fremgaar nu klart og tydeligt, hvem det er, der har slaaet fra, hvem det er, der vil undlive den Brugsform, som blev fastslaaet ved Lovgivningen af 1919 med Tilslutning ikke alene af Radikale og Socialdemokrater, men ogsaa af Venstre og ikke mindst med kraftig Tilslutning fra den nuværende ærede Ordfører for Venstre, som ogsaa den Gang var Partiets Ordfører. Jeg beklager meget, at dette skulde blive Resultatet, men som de parlamentariske Forhold er her i Landet, er det saaledes, at naar ikke Lovgivningsmagten selv kan finde en Vej frem, maa Vælgerne sætte alt paa sin rette Plads, og saaledes vil det sikkert ogsaa gaa her. Den Dag vil komme, da Sagen bliver indladt for en højere Instans, og da vil det vise sig, om der skulde være et Flertal her i Landet, som i alt Fald mod mine Forventninger vil være med til at undlive en Lovgivning, der trods Brøst og Mangler har virket til stort Held og Gavn for den mindre bemidlede Del af Samfundet, som særlig er vokset op ude paa Landet. Den ærede Ordfører for Venstre udtalte, at han endnu havde Haab om at naa til et Resultat. Jeg vil gerne sige, at efter alt, hvad der er gaaet forud i denne Sag, kan